

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 29 kwietnia 2016 roku Sąd Rejonowy w Piotrkowie Trybunalskim w sprawie z powództwa W. D. przeciwko (...) Spółce Akcyjnej w W. o zapłatę kwoty 8.055,92 zł w pkt 1 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.548,07 zł z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2015 roku do dnia zapłaty, w pkt 2 – oddalił powództwo w pozostałej części, w pkt 3 – zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 412,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, a nadto w pkt 4 – nakazał zwrócić powodowi ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim kwotę 103,00 zł tytułem nadpłaconej opłaty sądowej od pozwu.

U podstaw powyższego orzeczenia leżały poczynione przez Sąd Rejonowy ustalenia faktyczne, w świetle których w dniu 13 listopada 2014 roku R. S., będący właścicielem samochodu osobowego marki A. (...) o nr rej. (...), rok produkcji 2007, zawarł z pozwanym (...) i (...) spółką akcyjną w W. (obecnie (...) spółka akcyjna w W.) umowę ubezpieczenia auto-casco w/w samochodu, na okres od dnia 16 listopada 2014 roku do dnia 15 listopada 2015 roku. Umowę zawarto z sumą ubezpieczenia określoną na kwotę 26.950,00 zł brutto, bez udziału własnego w szkodzie i z wykupioną amortyzacją części. Integralną część umowy ubezpieczenia stanowiły Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów – Autocasco.

Stosownie do treści § 12 ust. 1 owu kwota odszkodowania za powstałą szkodę ustalana jest zgodnie z zawartą umową, w szczególności z uwzględnieniem wybranego zakresu ubezpieczenia, amortyzacji części oraz ustalonego udziału własnego w szkodzie.

Przy ustalaniu wysokości odszkodowania (...) uwzględnia koszty naprawy pojazdu wyłącznie w zakresie określonym w ocenie technicznej sporządzonej przez (...) oraz pozostające w związku przyczynowym ze zdarzeniem, za które ponosi odpowiedzialność. (...) ma prawo odstąpienia od wykonania oceny technicznej, w takim przypadku uwzględnia koszty na podstawie informacji podanych przy zgłoszeniu szkody (§12 ust. 3 owu).

W przypadku wykupienia amortyzacji części zgodnie z § 7 ust 4 owu, ustalenie wysokości odszkodowania następuje zgodnie z dyspozycją ubezpieczonego: na podstawie wyceny dokonanej przez (...) (wariant wycena) lub na podstawie oryginalnych faktur lub rachunków (wariant serwis). Przy ustalaniu wysokości odszkodowania nie uwzględnia się procentowego zużycia części zamiennych, a wysokość odszkodowania ustalana jest według zasad:

- jeżeli wysokość szkody ustalana jest na podstawie oryginalnych faktur, koszty i sposób naprawy pojazdu należy przed przystąpieniem do naprawy uzgodnić z (...);

- przy rozliczeniu szkody częściowej w wariantcie serwis, (...) zastrzega sobie prawo do weryfikacji faktur, kosztorysów i rachunków w zakresie kosztów części zamiennych i robocizny w oparciu o system A. lub E., jednakże z zastrzeżeniem, iż zawarte w nich ceny nie są wyższe niż ceny u oficjalnych przedstawicieli producentów pojazdów; nie uważa się za należne odszkodowanie także tej części stawki za roboczo godzinę, która przekracza wysokość średniej stawki na terenie miejsca naprawy pojazdu,

- (...) przed wypłatą odszkodowania zastrzega sobie prawo do sprawdzenia zgodności dokonanej naprawy z zakresem i kwalifikacją uszkodzeń określonych w ocenie technicznej;

- w przypadku stwierdzenia niezgodności dokonanej naprawy z zakresem i kwalifikacją uszkodzeń określonych w ocenie technicznej, (...) ustala rozmiar szkody w oparciu o faktycznie wykonany zakres i sposób naprawy w zakresie nie większym niż określony w protokole szkody sporządzonym przed przystąpieniem do naprawy;

- w przypadku, gdy ubezpieczającemu przysługuje prawo do ustalenia odszkodowania według wariantu serwis a ubezpieczający dokonał dyspozycji ustalenia wysokości odszkodowania według wariantu wycena, wysokość odszkodowania ustalana jest według zasad wynikających z wariantu wycena, bez uwzględnienia amortyzacji części, (§ 12 ust. 4 owu).

W następstwie zgłoszenia szkody, ubezpieczyciel rozpoczął proces jej likwidacji.

Po przeprowadzeniu oględzin uszkodzonego pojazdu, pozwany sporządził w systemie (...)(...) dwa kosztorysy naprawy, opiewające odpowiednio na kwotę

5.951,04 zł brutto (stawka rbh 60,00 zł netto, części oznaczone i nieoznaczone logo A., brak potrażeń) i na kwotę 3.384,11 zł brutto (stawka rbh 60,00 zł netto, części oznaczone i nieoznaczone logo A., potrazenie 33% na materiał lakierniczy). Ostatecznie pozwany przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.384,11 zł brutto, które wypłacił.

W dniu 12 sierpnia 2015 roku poszkodowany R. S. przelał na powoda W. D. wszelkie prawa do odszkodowania za szkodę w jego samochodzie.

W dniu 31 sierpnia 2015 roku powód sporządził w oparciu o system (...) własną kalkulację kosztów naprawy przedmiotowego samochodu ustalając, iż wynoszą one 11.440,03 zł brutto, a to z użyciem cen części zamiennych sygnowanych logo A.,

przy stawce za jedną roboczogodzinę prac naprawczych w kwocie 90,00 zł netto (blacha/lakier). Poszkodowany ani powód nie udokumentowali naprawy przedmiotowego samochodu rachunkami lub fakturami.

Koszt naprawy pojazdu oszacowany w systemie A., z uwzględnieniem zasad wyceny wynikających z zawartej umowy ubezpieczenia wraz z OWU AC w wariantcie wycena, tj. z użyciem części oryginalnych oznaczonych i nieoznaczonych logo A.,

przy stawce za 1 rbh stosowanej w warsztacie nieautoryzowanym w wysokości 90,00 zł netto (blacha/lakier) wynosi 7.932,18 brutto. Koszt naprawy w wariantcie serwis wyniósłby 11.510,55 zł brutto.

Sąd Rejonowy ustalając koszt naprawy samochodu na dzień powstania szkody oparł się na opinii pisemnej oraz ustnej uzupełniającej biegłego sądowego K. G..

W ocenie Sądu złożone opinie, zarówno pisemna, jak i ustna uzupełniająca, są jasne i logiczne, nie zawierają sprzeczności ani błędów rachunkowych, w pełni odpowiadają określonej przez Sąd tezie dowodowej. Biegły wyczerpująco uzasadnił sposób wyceny szkody w pojeździe, przydatność poszczególnych procesów naprawczych, jak i konieczność wymiany konkretnych elementów składowych pojazdu. Wypowiedział się także co do sposobu określenia stawki roboczogodzinowej, wskazując iż stawka 90,00 zł netto jest stawką średnią. Sporządzając kalkulację, biegły wykorzystał przy tym system ekspercki, o którym mowa w OWU AC, stosowany powszechnie przez warsztaty naprawcze, firmy ubezpieczeniowe, stowarzyszenia rzeczoznawców samochodowych.

Sąd Rejonowy wskazał, że po zapoznaniu się z zastrzeżeniami pozwanego zgłoszonymi w piśmie procesowym z dnia 23 lutego 2016 roku, biegły uzupełnił opinię o dodatkowe wyliczenia kosztów naprawy pojazdu określonych z użyciem dostępnych części zamiennych wszelkiej jakości, jednak nie zmienił wniosków końcowych opinii głównej. Koszt ten określony przy stawce roboczogodzinowej 60,00 zł netto wyniesie 3.981,02 zł netto,

tj. 4.896,65 zł brutto. W kosztorysie tym użyty jest zderzak przedni jakości PT, reflektor lewy jakości Q, błotnik PL jakości Q, listwa drzwi PL jakości PJ, lusterko zewnętrzne lewe

ze szkłem jakości Q. Pozostałe części to oryginały z logo marki pojazdu. Jak wskazał biegły, o ile części oznaczone logo marki pojazdu i części oznaczone literą Q posiadają jakości zbliżone do siebie, to części oznaczone literą P z rozwinięciem odbiegają jakością do części O oraz Q. Ma to odzwierciedlenie w ich cenie. Warsztaty bardzo niechętnie stosują do naprawy części oznaczone literą P, wiąże się to bowiem z reklamacjami klientów. Warsztat nie odpowiada za taką część, jeśli jej nie sprzedał a musi dołożyć robociznę, za którą nikt mu nie zwróci pieniędzy. Wykonując ten dodatkowy kosztorys naprawy pojazdu, biegły zaznaczył opcję: „najlepsza jakość”. Wówczas system (...), mając do wyboru tą samą część oznaczoną literami Q oraz P, wybierze część Q. Można było wykonać ten kosztorys z opcją „najtańsze części”. Wtedy działanie byłoby odwrotne. Tam, gdzie system zastosował części alternatywne

oznaczone literą P do wyboru były tylko części oryginalne O i P. Tam, gdzie nie było Q ani P system zastosował części oznaczone literą O. Pojazd będzie skutecznie naprawiony i przejdzie badanie techniczne przy użyciu części zamiennych P oraz Q. Elementem newralgicznym jest jednak reflektor LP, który występuje w jakości Q i można liczyć, że jego parametry świecenia spełnią wymagania określone w Rozządzeniu Ministra Infrastruktury co do badań technicznych pojazdów i ich dopuszczenia do ruchu. Gdyby jednak występował reflektor jakości P, to biegły dokonałby ręcznej modyfikacji, aby system przyjął część Q, w przypadku tego reflektora.

Sąd Rejonowy zważył, że odszkodowanie z umowy ubezpieczenia autocasco ustala się zgodnie z zawartą umową i nie może być ono wyższe niż suma ubezpieczenia. Zasada odpowiedzialności pozwanego, oparta na umowie ubezpieczenia autocasco nie była przedmiotem sporu między stronami. Pozwany uznał swą odpowiedzialność co do zasady i rozliczając szkodę jako tzw. częściową, przyznał poszkodowanemu odszkodowanie w kwocie 3.384,11zł brutto. Poza sporem pozostaje również okoliczność, że umowa ubezpieczenia została zawarta z opcją wykupionej amortyzacji części, z sumą ubezpieczenia ustaloną w kwocie brutto, a naprawa nie została udokumentowana rachunkami/fakturami. Spór między stronami dotyczył natomiast wysokości odszkodowania.

Sąd Rejonowy wskazał, że w § 12 ogólnych warunków ubezpieczenia określone zostały zasady ustalania wysokości odszkodowania. Przy czym w przypadku braku przedstawienia przez powoda faktur dokumentujących naprawę pojazdu, koszty naprawy uszkodzeń pojazdu ustalane są kosztorysowo, w zakresie określonym w kalkulacji kosztów naprawy, sporządzonych przez ubezpieczyciela. Mając na uwadze stwierdzony przez biegłego sądowego zakres i rozmiar uszkodzeń pojazdu oraz brzmienie OWU AC ubezpieczenia, koszt naprawy samochodu winien zdaniem Sądu obejmować ceny części A. (O) oraz oryginalne zamienniki jakości tzw. Q. Sąd Rejonowy wskazał, że poszkodowany nie spełnił warunku skorzystania z wariantu serwis przy ustalaniu wysokości odszkodowania, bowiem nie przedstawił rachunków (faktur) dokumentujących rzeczywistą naprawę. Tym samym rację ma pozwany twierdząc, że w sposób konkludentny dokonał alternatywnego wyboru innego wariantu rozliczenia szkody (wariantu wycena).

Sąd Rejonowy nie zaaprobował natomiast stanowiska pozwanego co do zasadności uwzględnienia przy wycenie najtańszych zamienników. Wskazał, że w OWU AC mowa jest o zamiennikach średniej, a nie najniższej ceny, które dodatkowo winny mieć porównywalną jakość do części sygnowanych logo producenta pojazdu (O). Biegły w sposób wyczerpujący wyjaśnił, że części tzw. alternatywne odbiegają często swą jakością od części przeznaczonych do fabrycznego montażu. Ponadto brak jest jakichkolwiek zaświadczeń potwierdzających porównywalną jakość części alternatywnych. Tymczasem o częściach oryginalnych oznaczonych logo producenta pojazdu jakości tzw. Q powszechnie mówi się, że powstały na tych samych liniach produkcyjnych co części do fabrycznego montażu. Ich „porównywalna jakość” nie budzi zatem wątpliwości, podczas gdy cena jest odpowiednio niższa do cen części O.

Rozstrzygając sporną kwestię wysokości należnego odszkodowania Sąd Rejonowy oparł się na wyliczeniach biegłego. W oparciu o opinię biegłego uznał, że stawka 90,00 zł netto jest uzasadnioną stawką za roboczogodzinę stosowaną w nieautoryzowanych zakładach naprawczych, przy czym jest to stawka najniższa z występujących na rynku. Rzeczywisty koszt naprawy powypadkowej przedmiotowego pojazdu z opcją wykupionej amortyzacji części, w wariantcie wycena, tj. z użyciem dostępnych części oryginalnych sygnowanych logo producenta (tj. jakości O) i niesygnowanych logo jakości tzw. Q, wynosi 7.032,18 zł brutto, a więc jest niższy niż wynikałoby z załączonego kosztorysu u powoda. Zasądzona za naprawę kwota winna stanowić różnicę pomiędzy ustaloną wysokością szkody a wypłaconą bezsporną częścią odszkodowania.

W konsekwencji, uwzględniając wypłacone dotychczas odszkodowanie (3.384,11 zł brutto), Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 4.548,07 zł brutto tytułem brakującej części odszkodowania za naprawę pojazdu wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 19 lipca 2015 roku do dnia zapłaty.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 k.p.c, dokonując ich stosunkowego rozdzielenia i uznając, że strona powodowa wygrała proces w 56,45 %, a zatem winna partycypować w kosztach procesu w 43,55 %.

Apelację od powyższego wyroku wniósł pozwany, zaskarżając go w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda obowiązek zapłaty powyżej kwoty 1.512,54 zł,
tj. co do kwoty 3.035,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 19 lipca 2015 roku do dnia zapłaty oraz w części zasądzającej od pozwanego na rzecz powoda kwotę 412,77 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Skarżący zarzucił wyrokowi:

I. obrazę prawa procesowego, tj.:

1. art. 233 § 1 k.p.c. poprzez błędną ocenę materiału dowodowego, dokonaną z przekroczeniem granic swobodnej oceny dowodów oraz dokonanie oceny dowodów w sposób sprzeczny z zasadami logicznego rozumowania

i doświadczenia życiowego, a co za tym idzie, sprzeczność ustaleń Sądu

I instancji z zebranych w przedmiotowej sprawie materiałem dowodowym, tj.

a. błędne ustalenie, że koszt naprawy pojazdu A. (...) o nr rej. (...)

po kolizji z dnia 14 czerwca 2015 r. powinien być ustalony w oparciu stawkę

za 1 rbh w wysokości 90.00 zł netto, co było sprzeczne z zasadami wyceny wynikającymi z zawartej umowy ubezpieczenia, a w szczególności ogólnych warunków ubezpieczenia zatytułowanych „Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów Autocasco” (dalej także: OWU oraz OWU AC);

b. błędne ustalenie, że koszt naprawy pojazdu A. (...) o nr rej. (...)

po kolizji z dnia 14 czerwca 2015 r. powinien wynosić 7.932,18 zł, co było sprzeczne z zasadami wyceny wynikającymi z zawartej umowy ubezpieczenia, a w szczególności OWU AC;

c. błędne ustalenie, że koszt naprawy pojazdu A. (...) o nr rej. (...)

po kolizji z dnia 14 czerwca 2015 r. powinien być ustalony wyłącznie

w oparciu o ceny części sygnowanych logo producenta (oznaczane symbolem O) oraz części pochodzących od producenta pojazdu lecz nieoznaczonych jego logo (oznaczane symbolem Q), zaś pominięte powinny być części niepochodzące od producenta pojazdu o porównywalnej jakości do części oryginalnych (oznaczane symbolem P), co było sprzeczne z zasadami wyceny wynikającymi z zawartej umowy ubezpieczenia, a w szczególności OWU AC;

d. dokonanie sprzecznych ustaleń faktycznych poprzez wskazanie na stronie

7 wyroku w treści uzasadnienia, że koszty naprawy wynosiły 7.932,18 zł,

zaś na stronie 11 wskazanie, że koszty naprawy należało przyjąć w wysokości 7.032,18 zł, co jednocześnie prowadziło do naruszenia art. 328 § 2 k.p.c., jako że uzasadnienie sprzeczne co do tak istotnej dla rozstrzygnięcia sprawy kwestii jak wysokość kosztów naprawy przyjęta przez Sąd, nie może zostać uznane za należycie umotywowane i wskazujące w dostateczny sposób fakty, na których Sąd oparł się, wydając wyrok;

II. obrazę prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 805 § 1 i 2 k.c. w zw. z art. 353⁽¹⁾ k.c. poprzez nieuwzględnienie woli stron,

a w konsekwencji niewłaściwą wykładnię § 12 ust 4 i ust 5 ogólnych warunków ubezpieczenia zatytułowanych „Ogólne Warunki Ubezpieczenia Pojazdów – Autocasco” w zw. postanowieniami polisy ubezpieczeniowej nr (...),

które to dokumenty wpływały na treść umowy łączącej poszkodowanego z pozwaną i przyjęcie, że świadczenie wypłacane przez pozwaną z tytułu szkody z dnia

14 czerwca 2015 r. powinno wynosić w sumie 7.932,18 zł, podczas gdy prawidłowa wykładnia ww. postanowień OWU oraz polisy ubezpieczeniowej winna doprowadzić Sąd I instancji do wniosku, że odszkodowanie na rzecz poszkodowanego powinno zostać ustalone przy zastosowaniu cen części niepochodzących od producenta pojazdu o porównywalnej jakości do części oryginalnych (oznaczane symbolem P) oraz na podstawie stawki 60,00 zł netto za 1 roboczogodzinę prac warsztatowych.

Na tej podstawie skarżący wniósł o zmianę wyroku w zakresie zaskarżenia poprzez oddalenie powództwa co do kwoty 3.035,53 zł (ponad kwotę 1.512,54 zł) z ustawowymi odsetkami zwrotu kosztów postępowania odwoławczego za obie instancje. Ewentualnie wniósł o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

W odpowiedzi na apelację powód wniósł o jej oddalenie i zasądzenie zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja pozwanego jest bezzasadna.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że nie zasługiwał na uwzględnienie zarzut skarżącego dotyczący przekroczenia granic swobodnej oceny dowodowej, która w ocenie Sądu Okręgowego została dokonana przez Sąd Rejonowy w granicach zakreślonych przepisem art. 233 § 1 k.p.c. Rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego było prawidłowe, pomimo częściowo nieprawidłowego uzasadnienia.

Przedmiotem sporu była wysokość odszkodowania przysługującego powodowi z tytułu naprawienia uszkodzonego w wypadku komunikacyjnym. Podstawą ustalenia odszkodowania była treść zawartej między poszkodowanym (poprzednikiem prawnym powoda) a pozwanym umowy ubezpieczenia autocasco wraz z stanowiącymi jej integralną część Ogólnymi Warunkami Umowy AC ubezpieczyciela. W rozpoznanej sprawie z uwagi na zawarcie umowy ubezpieczenia autocasco wraz z opcją wykupienia amortyzacji części skutkującego ich wyłączenia możliwe było ustalenie odszkodowania w wariantcie serwis. Z uwagi

na niezłożenie przez poszkodowanego/powoda faktur czy też rachunków dokumentujących koszty naprawy wymaganego w wariantcie serwis zgodnie z § 12 ust. 4 pkt odszkodowanie ustalone być powinno według wariantu wycena bez uwzględnienia stopnia amortyzacji części. Jak stanowi ust. 5 § 12 w wariantcie wycena ustala się odszkodowanie w oparciu o: zawarty

w ocenie technicznej części zakwalifikowanych do wymiany według średnich cen części sygnowanych marką alternatywną do marki producenta pojazdu (zamienników)

oraz materiałów zawartych w systemie E. lub A., normy czasowe robocizny określone przez producenta pojazdu i ujęte w systemach E. lub A., stawki robocizny w kwocie 60,00 zł netto za 1 roboczogodzinę z uwzględnieniem podatku VAT, w przypadku zaś braku cen części zamiennych i norm czasowych w systemie E.

lub A. przyjmuje się ceny i normy dla pojazdu najbardziej zbliżonego właściwościami technicznymi – eksploatacyjnymi.

Wskazać należy, że biegły w opinii wykonał 2 warianty obliczenia kosztów naprawy pojazdów, a mianowicie z uwzględnieniem części zamiennych z logo producenta pojazdu „O” i stawki 90,00 zł za rbg netto – jak dla wariantu serwis – oraz z uwzględnieniem części zamiennych z logo „O” oraz bez logo producenta – części alternatywnych Q i stawki wynoszącej 60,00 zł za rbg netto – jak dla wariantu wycena. Z opinii wynika, że koszt naprawy ustalony zgodnie z zasadami dla wariantu „wycena” mającym w rozpatrywanym przypadku zastosowanie wynosi 6.448,93 zł netto/ 7.932,18 zł brutto.

Sąd Rejonowy prawidłowo ustalił odszkodowania na kwotę 7.932,18 zł. Kwota

ta znajdowała oparcie zarówno w opinii biegłego, jak i § 12 ust. 5 Ogólnych Warunków Umowy. Jak wynika z opinii biegłego tak ustalone odszkodowanie uwzględniało stawkę za 1 roboczogodzinę w wysokości 60,00 zł. Potwierdza to również kalkulacja naprawy sporządzona przez biegłego, w której znajdują się szczegółowe wyliczenia z zastosowaniem stawki w tej właśnie wysokości. Sąd Rejonowy błędnie wskazał w uzasadnieniu wyroku, że podstawą wyliczenia kosztów naprawy była stawka w wysokości 90,00 zł.

W rzeczywistości prawidłowo przyjęta przez Sąd Rejonowy kwota odszkodowania

7.932,18 zł uwzględniała bowiem stawkę w wysokości 60,00 zł zgodną z § 12 ust. 5 – zasadami przyjętymi dla wariantu wyceny odszkodowania.

Wbrew zarzutowi naruszenia art. 65 § 2 k.c. w zw. z art. 805 § 1 i 2 k.c. w zw.

z art. 353¹ k.c. Sąd Rejonowy dokonał właściwej interpretacji § 12 ust. 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia i w oparciu o nią prawidłowo określił wysokość należnego odszkodowania.

W ramach podniesionego zarzutu skarżący kwestionował pominięcie w wyliczeniu kosztów naprawy uszkodzonego pojazdu cen dostępnych części zamiennych nie pochodzących od producenta, oznaczonych jako „P”, wskazując, że ich zastosowanie wynika z treści § 12 ust. 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia. W przywołanym postanowieniu OWU mowa jest o dokonaniu wyliczenia w oparciu o zawarty w ocenie technicznej części zakwalifikowanych do wymiany według średnich cen części sygnowanych marką alternatywną do marki producenta pojazdu (zamienników).

W ocenie Sądu Okręgowego treść przywołanego § 12 ust. 5 Ogólnych Warunków Ubezpieczenia została sformułowana w sposób niejasny i niedający podstaw do uznania, że wariant wyceny nakazywał przy wyliczeniu kosztów naprawy zastosowanie miały jedynie części zamienne nie pochodzące od producenta oznaczone jako „P” z wykluczeniem części zamiennych z logo producenta („O”) oraz bez logo producenta („Q”). Z uwagi na nieprecyzyjne sformułowanie zawarte w OWU odnośnie części zamiennych postanowienie to należy tłumaczyć na korzyść ubezpieczającego. Uwzględniając powyższe zasadne było zastosowanie w wyliczeniu kosztów naprawy części zamiennych typu O i Q o równoważnej jakości.

Wskazać należy, że w świetle opinii biegłego dla przedmiotowego pojazdu dostępne były części oryginalne bez logo producenta pojazdu „Q”. Powszechnie przyjmuje się, że części „Q” zostały wyprodukowane na tych samych liniach produkcyjnych, co części z których zbudowano pojazd w zakładzie wytwórczym. Części te nie są oznaczane logo producenta pojazdu, lecz producent wydaje dla nich zaświadczenie (...) mówiące o jakości. Z kolei w ustnej opinii uzupełniającej biegły odnosząc się do zgłoszonych przez pozwanego zastrzeżeń w kwestii wyboru kategorii części zamiennych wskazał, że o ile części oznaczone logo marki pojazdu i części oznaczone literą Q posiadają jakości zbliżone do siebie, to części oznaczone literą P z rozwinięciem odbiegają jakością do części O oraz Q i ma to odzwierciedlenie w ich cenie. Części tzw. alternatywne „P” odbiegają często swą jakością od części przeznaczonych do fabrycznego montażu. Ponadto brak jest jakichkolwiek zaświadczeń potwierdzających porównywalną jakość części alternatywnych tego typu. Warsztaty naprawcze bardzo niechętnie stosują do naprawy części zamienne typu „P”, wiąże się to bowiem z reklamacjami zgłaszanymi przez klientów. Wyliczając koszty naprawy biegły oparł się na informacji wynikającej z systemu A. powszechnie stosowanego w wycenach, w ramach którego dokonuje się optymalnego wyboru części zamiennych do naprawy pojazdu. Jak wynika z analizy biegłego części typu „P” byłyby zasadne przy założeniu wyboru najtańszych, nie zaś optymalnych części zamiennych.

Zaznaczyć trzeba, że brak jest podstaw do przyjęcia, że treść OWU zawężała wyliczenie odszkodowania za naprawę pojazdu jedynie do części typu „P” przedstawiających niższą jakość oraz co za tym idzie najtańszych dostępnych części, które nie gwarantowały przywrócenia pojazdu do stanu sprzed wypadku. Zdaniem Sądu Okręgowego z uwagi na istniejące wątpliwości treść § 12 ust. 5 należy interpretować z korzyścią dla ubezpieczającego w ten sposób, że wyliczenie odszkodowania powinno uwzględniać średnie ceny części zamiennych o porównywalnej jakości do części zamiennych pochodzących od producenta. Jedynie bowiem zastosowanie tych części zamiennych o porównywalnej jakości zapewniało naprawienie szkody w pojeździe i było zgodne z celem udzielonej ochrony ubezpieczeniowej.

Powód udowodnił, że w oparciu o umowę ubezpieczenia przysługuje mu zapłata odszkodowania w kwocie 7.932,18 zł. Ponieważ z tytułu odszkodowania pozwany ubezpieczyciel wypłacił powodowi kwotę 3.384,11 zł, powodowi z tytułu ubezpieczenia przysługuje pozostała kwota 4.548,07 zł. Sąd Rejonowy prawidłowo zatem uwzględnił powództwo w zakresie tej kwoty.

Mając na uwadze powyższe Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. Apelacja pozwanego została oddalona w całości, w związku z czym powinien on zwrócić stronie przeciwnej poniesione przez nią koszty procesu. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego na rzecz powoda kwotę 600,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym. Wynagrodzenie pełnomocnika zostało ustalone na podstawie § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 2 pkt 3 w zw. z § 21 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie, w brzmieniu pierwotnym (Dz. U. 2015 r., poz. 1800).